

— Отдѣ и откога, дѣдо? заговори пакъ весело Николовъ, като се стараше да прикрие смѣщението си.

— Ехъ, отдѣ, питашъ! Зная те азъ, зная!

— Откога, тате? се намѣси Бойковски.

— Ами отъ Бойково! . . .

Пакъ дѣдо Генко се обърна изведнажъ къмъ госта:

— Ами не си ли ти зографинтъ, дѣто лани мина прѣзъ село, та вади хората на кадру? . . . Казвай де!

Николовъ се забърка.

— Тате, грѣшка имашъ, проговори ядно, но въздержно, Бойковски. Остави, тате! . . . Обиждашъ господина Николова, единъ отъ моитѣ най-добри приятели и единъ отъ първитѣ тукъ граждани.

Пакъ се обърна къмъ госта, който тъкмо бѣ отворилъ уста да каже нѣщо, и проговори:

— Моля Ви, г-нѣ Николовъ, извинѣте! . . . Не дѣйте обръща внимание на бащинитѣ ми думи. Знаете, старъ човѣкъ . . .

— Нищо, нищо! отговори засмѣнъ Николовъ. Гледайте си работата! — и почна пакъ да разправя нѣщо на Бойковски, като че ли нищо не бѣ ставало.

Дѣдо Генко, сконфузенъ, замълча. Послѣ изгледа внимателно еднажъ-дважъ госта и проговори изнизко, повече на себе си, като климаше глава:

— Ама сжщиятъ, и въ бѣа, и въ брадата, очитѣ! . . . На! зографинтъ, дѣто бѣше лани въ село! Да сте братя, нѣма толкова да си приличате! Ами пъкъ зографинтъ да не бѣде твой братъ?

— Не, дѣдо, не!

— Остави, бе тате, се замоли Бойковски и заведе госта въ кабинета си.

Госпожа Бойковска, безъ да я съзрѣ нѣкой, изгледа добрѣ тая сцена отъ прозореца въ спалнята, гдѣто бѣ отишла да прѣси дѣтето, или то — нея.

Бойковски и Николовъ дълго врѣме приказваха въ кабинета. Само гласътъ на госта се слушаше. Прѣзъ отворения прозорецъ до дѣдовото Генково ухо дохождаха тия откъслечни думи и изречения:

— Шарлатани! . . . фондоѣди! . . . Безотчетнитѣ фондове си ги раздѣлили помежду отдавна! . . . Прода-